

Baxın,İndi sizə Yuxunun qərribə tələyini danışacam.Yəqin ki,bu səhrləri oxuduqda gözlərinizdən qeyri-ixtiyari yaş axacaq,gözlərinizin yaşını silməyin.Bunu etsəz,Yuxunun da,Yaramaz uşağın da qatili siz olacaqsınız.İndi isə gəlin Yuxunun gəmisində acılarla dolu səyahətə çıxaq.

18 mart 2012-ci il.Saat 04:45.Otaqda yalnız idim,yuxum əşşə çəkilməmişdi.Açıq pəncərənin önündə dayanıb,saçlarıma qonmuş soyuq,buz kimi qar dənəciklərini düşünürdüm.Kənarından məni izləyən isə Zülmətin kabusu idi.Uzun zaman idi ki,bu kabusdan qopra bilmirdim.Həkimlərin dediyinə görə realıqda deyildim.Əslində mən kiçik yelkənli gəmidə dalğalı dənizdə savaşa çıxan Yuxu idim.

O sahilə iki gənc var idi.Baxın,faciə İndi başlayır,amma söylədiyim kimi ağlamaq yox.Sadəcə gözlərinizi qapadın ki,o səhnəni canlı olaraq görməyin, çün-

ki mənim qəlbim o faicəyə tab gətirmədi.O andaca qan qusdu.İnanmazdım ki,bu son olacaq.Axı biz 17 mart səhər saat 05:30 o bağçada görüşəcəkdik? Axı Yaramaz uşaq məni tək qoyub gedə bilməzdi?

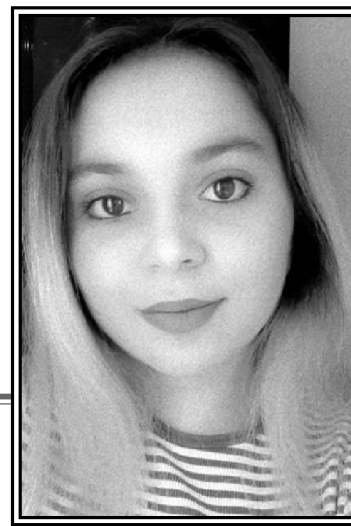
YUXU

17 mart gecəsi idi.2012-ci il,saat 03:45.Qış fəslı idi.Ətrafda heç kəs yox idi.Bəlkə də özüm özümü aldadırdım? Eh,nə isə.Bayırdakı çovğun,yağın qar məni narahat edirdi,yuxum qaçmışdı.Əlimdə nə telefon,nə də başqa bir şey var idi.Kitab da oxuya bilmirdim.Ətraf bomboş,mən də yalnız qalmışdım.Sanki bu boşluğa məhkum idim.Ağlımda isə xəyalı hər zaman beynimdə dolaşan Yaramaz uşaq idi.Qapını açıb küçəyə çıxdım.Qəfildən yanımda kiminsə olduğunu hiss etdim,bu Yaramaz uşaq idi.Əlimdən tutub məni öz tərəfinə çəkdi.İkimiz də yan təcüb,yarı sevgi dolu baxışlarla bir-birimizi izləyirdik.Sözler dilimizin ucundaydı,amma lal olmuşduq.Hər şeyin bu qəder

tez baş verəcəyini gözləməirdim.O məni sadəcə əlimdən tutdu və biz var gücümüzlə qaçmağa başladıq.Ətrafı duman bürümüşdü,heç nə görünmürdü.

Anıdən gözlerim qapandı.Yaramaz uşağın hansı vəziyyətdə olduğunu bilmirdim,ancaq qəlbimin çırpıntılarını duyurdum.Çox sakitlikdi.Gözümü açdım və ilkimizin cənnəti xatırlardan bir bağçada olduğumuzu gördüm.Bu möcüzə idi.Quşların

**Bu əsəri
daxili gözəlliyi,
qayğıkeşliyi, şəfqəti
ilə məni heyran qoyan Rima xanıma
sevgilərlə ithaf edirəm...**

uşaq alovlar içində yanırdı,səssiz səmirsiz.Mən isə heç bir köməklilik edə bilmirdim.

Və son.Bəlkə də bu son deyildi.Bəlkə də bu sadəcə mənə bir işarə idi? Gözləri-

mi açarkən özümü qarpayıda uzanmış vəziyyətdə gördüm.Tibb bacısı qoluma iyne vururdu.Artıq nitqim açılmışdı,danışa bilirdim.Qırıq-qırıq Yaramaz uşağın adını söylədim.Tibb bacısı donuq vəziyyətdə məni izləyirdi.Elə bil hardansa mənə güc gəldi və mən qışqırdım,sanki nəfəsim kəsiləcəkdi.Bu an kimse əlimdən tutub dedi:

-Yuxu,o gəmi yoxdur artıq,Bax,yenə yanıdayam.Bax,burdayam.Ağlama.Əgər sən ağlasan,bil ki,məni diri-diri torpağa gömmüş olacaqsan.

-Bu sənən? Sən yaşayırsan? Tək sözüm bu ola bilərdi.Yaramaz uşaq qarşında idi.Dünyanın ən xoşbəxtli mən idim.

-Yuxu,bunu unutma.Sənin qəlbın nə zamansa dayansa,o an ölcəyəm.Mən sənin həm gerçəyin,həm xəyallanam.Sən isə mənim rənkini o gün,hər zaman o sirtli tənixdə vurduğum xanım olaraq qalacaqsan.

Əlimi qaldırdım,ancaq ona toxuna bilmədim.Gözbrimin önündə parça-parça oldu.Əlimdə qalan yalnız döyünən ürəyi oldu.

Yuxu axırıncı dəfə yalnız o gün ağladı,çünki Yaramaz uşaqdan sonra o var ola bilməzdi.Əllərində sevgilsinin ürəyi gözlərini əbədi olaraq yumdu.Yuxu yuxuya qayıq oldu...